

29 ביוני 2008, 3:29

> הבלוג של shahf11

חיה בסרטון)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

הרשו לי להיות נרגנת!!!!

פורסם ב24 ביוני 2008, 7:29 בכללי

שנה, שנה תמימה אני מסתובבת עם הסרטן הזה. או יותר נכון עם הטיפול המגוון הזה. טיפול מניעתי בעיקרו. אך עדיין טיפול.

עמדתי בגבורה יחסית בכימיקלים שנשפכו לורידי כמים ביום שרב. התמודדתי בהדחקה רבה עם הקרחת הבהקת שקיבלתי בלי להזמין. למדתי אפילו לא לערוך סצנות קוראות לב כאשר מחטים ננעצו בגופי שוב ושוב. כאילו אין שבוע הבא.

אבל עכשיו. זהו. מאסתי בכל. דווקא עכשיו במקצה האחרון. הקל ביותר נגמרו לי הכוחות. אני יודעת שהעיקר הבריאות. ושעוד מעט קל הכל כבר נגמר. ושהחיים יפים. הכל אני יודעת!!!! ועדיין. נמאס לי.

נמאס לי לגמוע קילומטרים רבים מביתי כדי להגיע לטיפול של 10 דקות בבית החולים רמב"ם. נמאס לי לעזוב את ביתי ולשהות בבית הורי (המפנקים והאוהבים) כדי לקצר נסיעות ולהגיע לבית חולים רמב"ם. נמאס לי להתנתק בכל פעם מחיי ומשגרת יומי כדי להגיע לבית החולים רמב"ם.

כן, אני גם יודעת שעלי להגיד תודה על מה שיש לי. תודה שאני מוקפת באהבה. תודה שיש לי את מכונית השרד ואני לא צריכה לנסוע באוטובוסים. כן. תודה.

נמאס לי בכל בוקר להתפשט בפני גבר אחר. המעטר את גופי בעיטורי איקסים שחורים. כאילו הייתי לוח קליעה למטרה. נמאס לי לרוץ בתום ההקרנה לחלוק הסגול ולכסות את גופי בשמץ מבוכה. כאילו לא שכבתי רק לפני רגע חשופה לעיני כל. בכל פלג גופי העליון.

כן אני יודעת שיש טיפולים הרבה יותר קשים. ושלא נדע... ותגידי תודה. אני יודעת.

אבל נמאס לי. לראות אנשים בפיג'מות. אנשים חיוורים וסובלים. עד כדי כך שבכלל לא איכפת להם איך הם נראים בעיני אחרים.

נמאס לי לשמוע. שהטיפול ממש לא כואב. אולי כוויות קלות בהמשך... ואפשר להמשיך בחיי שיגרה. ואפילו ללכת לעבודה.

איזה חיי שיגרה? השגרה היחידה היא להגיע כל בוקר לבית חולים רמב"ם. לאותה חניה. לאותה מחלקה. ולאותו כסא המתנה.

איזה עבודה? החופש הגדול כבר כאן. ובכלל... מי יכול לעבוד כאשר כל היום הוא בדרכים. כי באיזור המגורים שלו אין מאיצים...

תודו שעד עכשיו הייתי אמיצה ונחמדה. סבלתי את עצמי ואת הטיפולים באומץ רב. ועכשיו אני

רוצה להיות נרגנת...

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרטון](#)